

Uit de pastorie – week 27

Wat achter ons ligt

Op een bepaalde manier sloten we zondag een bijzondere tijd af. De crisis is nog niet voorbij, allerlei maatregelen zijn nog van kracht en we houden allemaal rekening met de kans dat er een nieuwe besmettingsgolf komt mét nieuwe beperkende maatregelen, dus van echt afsluiten was geen sprake. Als God opent, wie zal dan sluiten? En als Hij sluit, wie zal dan openen?

Toch sloten we in zekere zin iets af: de maanden waarin we met beide wijken samen de kerkdiensten hielden, diensten waarin we met slechts een handjevol gemeenteleden in de kerk konden zijn. Dat we als wijken zo nauw met elkaar optrokken, terwijl we best wel verschillen zien/horen, was een mooie oefening in hervormd-zijn. Sinds 2004 is het kerkelijke gesprek er niet op vooruit gegaan, onder andere door het wegvallen van de oude hervormde ringen, de schaalvergroting van de klassicale vergaderingen én de dominantie van de pluraliteitsgedachte. Gevolg is dat we óf niets meer met elkaar hebben in de kerk en allemaal eilandjes worden, óf het gevoel moeten hebben dat we toch allemaal hetzelfde geloven en hetzelfde bedoelen. Beide gedachten zijn schadelijk voor de kerk en de gemeenten. Wij zijn in de kerk immers geroepen elkaar te bewaren bij het algemeen, ongetwijfeld christelijk geloof. Dat biedt de grenzen én de ruimte om met elkaar het gesprek te voeren, van elkaar te leren, elkaar te bevragen en samen kerk te zijn. Waar dat gesprek uitblijft, sluit een gemeente zich meer en meer in zichzelf en haar eigen opvattingen op, wat niet alleen tot uiterlijke polarisatie leidt maar ook tot innerlijke vervaging of verstarring. Nu we ruim 3 maanden bij elkaar in de kerk hebben gezeten, kunnen we samen doorpraten over de inhoud van de het gepredikte Woord en het geloofde Woord. Mooi als dat gesprek gemeentebreed gevoerd wordt!

Zondagmiddag preekte ik in Tiendeveen, net boven Hoogeveen. Voor het eerst maakte ik een kerkdienst mee waarin niet gezongen werd. Ze deden het daar zo, dat ik een psalmvers voorlas en dat de organist het dan een keer speelde. Onder het spelen zag je de mensen in hun psalmboekje het vers meelesen en overdenken. Dat ging heel eerbiedig. Nu was de gemeente dat al een beetje gewend, maar zelf moest ik twee keer op mijn tong bijten omdat ik al begon mee te zingen... Zo tegennatuurlijk voelt het om niet te kunnen zingen. Dat zal zondag bij ons nog een hele toer worden. Er wordt nog wel gestudeerd op landelijke adviezen. Deskundigen zijn er nog niet helemaal uit of zingen wel of geen risico's oplevert, en onder welke voorwaarden we toch zouden kunnen zingen. Bij twijfel halen we niet in of uit, dus zullen we komende zondag onze lippen nog gesloten moeten houden. Als het hart maar open staat!

Wat voor ons ligt

In Contact en op de website staat uitvoerig beschreven, hoe u de diensten in de kerkgebouwen weer kunt gaan bijwonen. Het is in alle gevallen verplicht om je op te geven. Kerkgang wordt meer dan ooit een keuze. Maar ik hoop dat 'de goede gewoonte' daar niet onder zal lijden, integendeel. Wat de stof betreft: voor de morgendiensten volgen we nog even het boek Handelingen, in de avonddiensten pakken we de draad van de catechismus weer op. Dat is in dit geval de donkere draad van zondag 2. Ook deze draad hoort bij het weefsel van het geloof. Ze gaat over wat zonde en ellende eigenlijk is, en hoe we die leren kennen. Het lijkt me belangrijk om bij deze zondag ook helder te krijgen wat het verschil is tussen ellendekennis en depressiviteit, het verschil tussen een gezond bijbels zelfbeeld en een ongezond laag zelfbeeld. Of, om het wat plechtiger te zeggen, het verschil en de verhouding tussen het theologische en het psychologische zelfbeeld. Als we daarbij bedenken dat de catechismus een leerboekje is dat vooral jongeren wil vormen in het leven met de Heere, komt er ook de vraag bij hoe we onze kinderen leren op een Bijbelse en persoonlijke wijze over (hun) zonde te spreken. Hoe breng je onze verlorenheid in de opvoeding ter sprake? Waar

liggen de valkuilen? En hoe kan dat op zo'n manier, dat onze kinderen en jongeren de genade en de liefde van de Heere Christus leren kennen én toe-eigenen? Zo praktisch kan het met de Heidelbergse worden. We bidden u en jullie gezegende diensten toe, ook wanneer de kerkgang er (om welke reden dan ook) nog niet in zit.

Ten slotte

Uit de pastorie een hartelijke groet van mijn vrouw en mij, evenals van onze pastorale werkers. Deze weken voor de vakantie staan in het teken van het inhalen en hervatten van met name bezoekwerk dat maandenlang niet mogelijk was. Wat is het fijn om weer onder de mensen te zijn, elkaar te ontmoeten, bij te praten, samen te lezen en te bidden!

Uw A.J.M.